

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 495/2020
03.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Стефановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 478/19 од 16.10.2019. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 5/20 од 16.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.09.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Стефановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 478/19 од 16.10.2019. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 5/20 од 16.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 478/19 од 16.10.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и истовремено је одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у времену проверавања у трајању од 2 године од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Истом пресудом обавезан је окривљени да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, а Здравственој установи апотека „Фармакоп“ Ниш, огранак апотека „Лесковац 2“ у Лесковцу, улица Јужноморавских бригада број 106, на име надокнаде штете износ од 7.819,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Одлучујући о жалбама Основног јавног тужиоца у Лесковцу и браниоца окривљеног АА, Виши суд у Лесковцу је пресудом Кж1 5/20 од 16.01.2020. године, исте одбио као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Горан Стефановић благовремено је поднео захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда због повреде закона - члан 438. став 2. тачка 1), члан 405. став 3., члан 439. тачка 1), 2) и 3), члан 441. став 1. и 4., члан 16. став 1., 2., 4. и 5., члан 100. став 1. и члан 90. став 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је поднети захтев за заштиту законитости основан и преиначи побијане пресуде и окривљеног АА ослободи од оптужбе, као и од плаћања трошкова поступка и надокнаде штете оштећеном, те да након тога окривљеном досуди трошкове првостепеног и другостепеног поступка, као и трошкове поступка по ванредном правном леку за ангажовање браниоца у складу са АТ и трошковником.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати и то на снимку са видео записом видео надзора из просторија оштећеног – ЗУА „Фармакоп“ Ниш, апотека „Лесковац 2“ у Лесковцу, који снимак је по ставу браниоца незаконит из разлога јер исти није прибављен на начин и по поступку предвиђеном одредбама ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, одредбом члана 112. став 26. КЗ је прописано да се исправом сматра сваки предмет који је подобан или одређен да служи као доказ какве чињенице која има значај за правне односе, као и рачунарски податак.

Одредбом члана 138. став 1. ЗКП је прописано да се доказивање исправом врши читањем, гледањем, слушањем или увидом у садржај исправе на други начин.

Пре свега, имајући у виду цитирану законску одредбу члана 112. став 26. КЗ којом је ближе одређен појам исправе, те да снимак са видео записом видео надзора апотеке „Лесковац 2“, који је настао као вид општих безбедоносних мера које се предузимају на јавним местима, од стране држаоца тих просторија, односно у објектима као што је

апотека, а у којима се снимање редовно обавља из безбедоносних разлога, по налажењу Врховног касационог суда, представља предмет који је подобан да служи као доказ неке чињенице која има значај за правне односе, то се, дакле, наведени видео снимак сходно одредби члана 112. члана 26. КЗ може сматрати исправом и као такав се може користити, односно извести као доказ у кривичном поступку.

У конкретном случају, првостепени суд је овај доказ, на главном претресу дана 16.10.2019. године, извео на предлог јавног тужиоца и то емитовањем - гледањем видео снимка, а што је сходно одредби члана 138. став 1. ЗКП предвиђено као један од начина на који се врши доказивање исправом.

Самим тим, Врховни касациони суд налази да предметни снимак са видео записом, представља законит доказ и по начину прибављања и по својој садржини и да се на истоме може заснивати пресуда, то се стога као неосновани оцењују наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује да је извођењем овог доказа и заснивањем побијане правноснажне пресуде на истом, суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Надаље, бранилац у поднетом захтеву истичући повреду закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП и члана 441. став 4. ЗКП, заправо оспорава оцену доказа и полемише са чињеничним утврђењима суда у погледу одлуке о кривичној санкцији и трошковима поступка, чиме указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП).

Међутим, Врховни касациони суд се није упуштао у оцену ових навода браниоца окривљеног, нити се упуштао у оцену истакнутих повреда члана 405. став 3. ЗКП, члана 441. став 1., члана 16. став 1., 2., 4. и 5., члана 100. став 1. и члана 90. став 1. и 2. ЗКП, из разлога што исте у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић